

ירוחם לוריא, משורר, מתרגם ועורך
(1977-1914)

למרסל פרוסט. כשם שהקפיד על איכות עבודת העריכה, כן הקפיד שלא להבליט את שמו בספרים שערך. ברשימה ב"הארץ", כתב עליו בני ציפר כך: "העורך והמשורר ירוחם לוריא היה כל כולו ליטוש".

תפלה

אַל נא תִּלֵּיט אֶת פְּנֵיהָ מִמֶּנִּי,
הוּי צֶעַר,

רְדֵה עַל נִשְׁמָתִי, שׁוּב וְרַחֲמֵנִי,
כָּכָר שְׂכַךְ הַסֶּעַר.

כָּכָר נְמוּג הַלְהֵג, כָּכָר חֹר הַחֶצֶק,
כָּכָר עֲלֵה הַסֶּהַר -

בּוֹא אֶל דְּבִיר תִּי, בּוֹא מְלוֹךְ בְּעֶצֶב,
בּוֹא צֶעַר.

רְאֵה, לִבִּי כְּמֵה, רְאֵה, עֲלִיו סוּד־לַחֵשׁ
עֵינֵי־הַנְּצַח תַּעַר -

בּוֹא וְסוֹךְ בְּעֲדֵי מַפְתָּד וּמַכְפֵּשׁ,
הוּי צֶעַר.

נולד בנווה צדק לסולטנה וישעיה לוריא. מצד אביו היה נצר לראש המקובלים - האר"י - ומצד אמו היה נכד לאהרן שלוש ממייסדי נווה צדק. למד בבתי-ספר בתל-אביב, בירושלים ובאוניברסיטה האמריקנית בבירות. ב-1933 החל לפרסם שירים ב"גזית" וב"גליונות". לפרנסתו עבד כפקיד בבנק ואחר-כך - במשרד הצנזורה של ממשלת המנדט (1945-1947), בצה"ל וב"קול ישראל". בשנים 1951-1957 היה מזכיר הוצאת הספרים "דביר" ולאחר מכן שימש בתפקיד מזכיר הוצאת "עם עובד" ועורך "הספריה לעם". פרסם שלושה ספרי שירה: "ענבר" (ספרי תרשיש 1950), "משנה אהבה" (עם עובד 1975) ו"ימים יש חפץ במ" (דביר 1978). הוא תרגם ספרים של סופרים רבים, בהם רוברט לוואיס סטיוונסון, ויליאם סארויאן, ז'אן בלוך מישל, מאדאם דה לה פייט ("הנסיכה דה קליו") וגי דה מופסן. לוריא נודע כעורך קפדן וכמתרגם שהתמודד בהצלחה עם טקסטים קשים ומאתגרים מן הספרות הצרפתית. הוא הניח אחריו בכתובים תרגום חלקי של "בעקבות הזמן האבוד"